

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Decyzja została przyjęta po przeprowadzeniu niezgodnych z prawem dwóch weryfikacji na podstawie art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1), które zostały wznowione i powtórzone w audycie z 2008 r., po tym jak przynajmniej w odniesieniu do wszystkich wydatków poświadczonych do dnia 31 grudnia 2006 r. weryfikacje zostały przeprowadzone i zamknięte audytami z 2005 r. i 2006 r.
2. Zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji, ponieważ Komisja powiadomiła o wynikach audytu z 2008 r. z opóźnieniem 18 miesięcy od chwili przeprowadzenia kontroli.
3. Zaskarżona decyzja wypacza okoliczności faktyczne, ponieważ nie uwzględnia okoliczności, że w okresie po audytach z 2005 r. i 2006 r. odsetek nieprawidłowości spadł z 53,13 % do 3,05 % w 2007 r. i do 1,45 % w latach 2008 i 2009.
4. Zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, gdyż nie uwzględnia, że wydatki poświadczone za trzy lata od 2007 r. do 2009 r., w których odsetki nieprawidłowości były minimalne, odpowiadały około połowie kwoty ogółem programu przypadającej na EFS.
5. Zaskarżona decyzja jest pozbawiona podstaw faktycznych i prawnych, ponieważ rozszerza stwierdzenie nieprawidłowości systemowych, które wystąpiły i zostały usunięte do dnia 31 grudnia 2006 r., również na kolejne trzy lata, nie przeprowadziwszy w tym zakresie żadnej konkretnej weryfikacji.
6. Zaskarżona decyzja obciążona jest też brakiem uzasadnienia. Zdaniem skarżącej decyzja ta stosuje metodę ekstrapolacji, polegającą na rozszerzeniu na wydatki nieskontrolowane odsetka nieprawidłowości stwierdzonego w odniesieniu do wydatków skontrolowanych, chociaż taka metoda jest dopuszczalna tylko na podstawie uregulowań dotyczących programowania na lata 2007–2013; niemniej dla lat 2007–2009 przyjmuje się odsetek nieprawidłowości wynoszący 8,39 %, chociaż władze włoskie wyjaśniły, że próbka na podstawie art. 10 rozporządzenia Komisji WE nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21) nie była zrównoważona, ponieważ nie została utworzona losowo jak prawdziwa próbka statystyczna, lecz świadomie skoncentrowano ją na projektach, które zawierały czynniki ryzyka.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2016 r. – Rheinmetall Waffe Munition/EUIPO (VANGUARD)

(Sprawa T-93/16)

(2016/C 136/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rheinmetall Waffe Munition GmbH (Südheide, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt J. Schmidt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego „VANGUARD” – zgłoszenie nr 11 166 003

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 listopada 2015 r. w sprawie R 69/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 2 marca 2016 r. – Société générale/Komisja**(Sprawa T-98/14) ⁽¹⁾**

(2016/C 136/60)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 29 lutego 2016 r. – Micula i in./Komisja**(Sprawa T-646/14) ⁽¹⁾**

(2016/C 136/61)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 439 z 8.12.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 15 lutego 2016 r. – Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska**(Sprawa T-843/14) ⁽¹⁾**

(2016/C 136/62)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 16.2.2015.
